

ჩემი სამშობლო

ჩემი სამშობლოლმაწი, ძველ,
და მაინც ძლიერი, ეროგული, წრფელი,
იბრწყინეთვარსკვლავნომაჩვენეთვარს,
ღრმები მუდამ პეპელს გავს,
მეძახი ჩურჩულით არმესმის განა?
მინდა რომ იცოდე მიყვარხარმარად
ჩემი სამშობლოლმაწი, ძველ,
და მაინც ძლიერი, ეროგული, წრფელი.

მაიკომოუბაძე

16.02.2026წ

რას აკეთებდა ნაძვი

23 თებერვალი 7:55 PM | 961 სიმბოლო

ღრმა, ბნელ ტყეში ცხოვრობდა
სხავადასხვა სახეობის ხე: მუხა,
წიფელი, ფიჭვი, ნაძვი და ბევრი სხვა .

ამ ხეებში ყველას რაღაც შეეძლო
მაგალითად - მუხა მღეროდა,
ფიჭვი, ლექსებს წერდა, აკაციის ხე ისეთ
ხუმრობებს იტყოდა გულზე წამლად
მოედებოდა ნებისმიერის ვისაც არ
უნდა გაეგონა.

მაგრამ.. რას აკეთებდა ნაძვი?

ფოთოლს იცვენდა? - არა

არც ცეკვავდა, არც მღეროდა, ვერც
ხუმრობდა როგორც აკაცია .. იგი ჩუმად
მარტო იდგა და ღუმდა.

ერთხელაც მუხა გამოედავა :

- ნაძვო საერთოდ რისი გაკეთება
შეგიძლია!?

ნაძვი ისევ ჩუმად იდგა რადგან.. პასუხი
თვითონაც არ იცოდა . არ იცოდა
რისთვის მოვიდა ამ ქვეყნად, რატომ

ყვაოდა მისი ფესვები ის ხომ არაფერში
არ ვარგოდა.. არც ლაპარაკში, არც
ხატვასა და კერვაში თუმცა ის მაინც
ჩუმად იდგა ,მხოლოდ იდგა და ალბათ
ასე გაგრძელდებოდა სულ მაგრამ ერთ
დღესაც...

გარეთ ფიფქები წამოვიდა, ყველა ხე
დამძიმდა ,გადატყდა , და გაიყინა
ნაძვი კი.. სახლში თბილ აგიზგიზებლ
ბუხართან იდგა კაშკაშებდა და
თბებოდა . ის ათასნაირი, ფერად
ფერადი გირლიანდით იყო
გაფორმებული , ბავშვები ირგვლივ
წრეს უვლიდნენ, იცინოდნენ და
ლექსებს ამბობდნენ.

ბებერი მუხა, ფიჭვი, წიფელი და სხვა ხე
გარედან უყურებდნენ ნაძვის
სარგებელს.. მას ახალიწლის
საიდუმლო ბედნიერება მოაქვს
რომელსაც სხვა ხეები ვერასდროს
მიხვდებოდნენ.

მაიკო მოდებაძე

23:02:2026

ნუ მიატოვებ საქართველოს

საქართველო? ქვეყანა ციდა

მთაუხვი და წყალუხვი.

ხალხი ტოვებს დედა ბუდე

**საქართველოს.ნუ მიატოვებ,ნუ აატირებ
ძმობილო. გიყვარდეს, მასაც უყვარხარ.**

**ნაფლეთებად ქცეული საქართველო,
გაჭირვების ამტანი და მაინც ერთიანი.**

**საქართველო? ლამაზი , მებრძოლი და
საკუთარი.**

ნუ დატოვებ, ნუ მიატოვებ

საქართველოს შენი გულისად

მაიკო მოდებაძე

(თეთრი ლექსი)

როცა გაზაფხული მოვა

**როცა გაზაფხული მოვა და დათბება
ლაღად**

**თოვლი თითქოს სადღაც გაქრა, აღარ
ფიფქავს ზღაპარს.**

**აღარც ყინავს,აღარც ტირის მიეძინა
წყნარად.**

**გაიღვიძებს,თვალს გაახელს,
გაზაფხულიც დადგა**

და ჩიტების ჟრიამულით აივსება ზეცაც.

**როცა გაზაფხული მოვა მხიარულობს
ყველა.**

მაიკო მოდებაძე

ფანჯარა

ჩემი სახლის ფანჯრიდან მოჩანს ოთხი
სეზონი : გაზაფხული, ზაფხული,
შემოდგომა და ზამთარი.

შენ თუ მკითხავთ: ჩემო კარგო რომელი
დრო სჯობია?

მე შენ გეტყვი ყოველივე ერთზე
უკეთესია.

გაზაფხული - ეს ის დროა, რომ
იღვიძებს ბუნება.

მზე რომ აჭერს და თან ცურავ - ეს კი
ზაფხულია

ფოთოლ ცვენა ოქროსფერი,
დახუნძლული ხეებით

ბარაქიან შემოდგომას მოაქვს ბევრი
ხეხილი.

ზამთარია , როცა ყინავს და თან
ფიფქავს ნაზად .ცივა მაგრამ გიხარია
ახალიწლის მოსვლა .

ესეც ასე დავასრულე ჩემი სახლის
აღწერა ოთხი ოქროს სეზონი, რომ ერთ
ფანჯარაშია

მაიკო მოდებაძე

მთვარე

მთვარე დედაა ღამისა

მთვარე მნათობი ვარსკვლავი.

**მთვარე გვინათებს შორიგზებს,
კაშკაშებს როგორც ღამპარი**

**მთვარე ირეკლავს მზიდანა, მზეც მასა
შველის დობილსა**

**მთვარე ღაპლაპებს შორიდან და გზასა
უკვლევს შორისად.**

მაიკო მოდებაძე